

พระวิวัฒน์ ถาวโร (ผานะวงศ์) ชั้นปีที่ ๒ เอกพระพุทธศาสนา ภาคพิเศษ
รหัสประจำตัวนิสิต ๔๕๐๕๑๐๖๗-๐ เลขที่ ๔๐

สถานะเดิมตามสำเนาทะเบียนบ้าน (กำเนิดเดิม)

ชื่อ นายวิวัฒน์ ผานะวงศ์ ชาวบ้านแถวนั้นและเพื่อน ๆ เรียกชื่อเล่นว่า “กิ้ง”

ลืมตาอุโลกเมื่อวันที่ ๑๕ เดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๗ สัญชาติ ไทย บ้านอากาศ
อำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร รหัสไปรษณีย์ ๔๗๑๗๐

มารดาผู้ให้กำเนิด ชื่อนางคำตา บิดาผู้ให้กำเนิด ชื่อนายบุญทัน ปัจจุบันทั้งสองท่าน ได้
ไปสู่สุคติแล้วเลยปล่อยให้กระผมต่อสู้กับชีวิตในโลกธรรมต่อไป

กระผมมีพี่น้องร่วมท้องเดียวกัน ๑๐ คน มีพี่ชาย ๕ คน มีพี่สาว ๔ คน พี่สาวเสียชีวิต
แล้วคนหนึ่ง ปัจจุบันรวมแล้วทั้งกระผมเป็น ๕ คน กระผมเป็นน้องคนสุดท้ายที่เกิดในครอบครัว
ชาวนา ที่เรียกว่าพอจะมีกินบ้าง

เมื่อครั้งเยาว์วัยใช้ท้องนาเป็นสนามกีฬาชีวิต ต่อจากนั้นก็ทำนาช่วยพ่อแม่อยู่จนเป็นหนุ่มเมื่อ
อายุราวๆ ๑๗ - ๑๘ เลยเข้ากรุงเทพ ฯ ทำงานทำอยู่ประมาณ ๕-๖ ปี จนเกือบรวยแต่เกือบชวย
เพราะเสเพลตามประสาวัยรุ่น เลยหันหน้ากลับมาบ้านเกิด

เมื่ออายุ ๒๕ ปี หันหน้าเข้าหาผ้ากาสาวพัสตร์ เข้าอุปสมบท เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม
๒๕๔๒ ณ พัทธสีมาวัดกลาง (พระแก้ว) ตำบลอากาศ อำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร
มี

พระอุปัชฌาย์ คือ ท่านพระครูวุฒิชรรมานุกุต วัดกลาง

พระกรรมวาจาจารย์ คือ ท่านพระครูพิมลธรรมนิเทศก์ วัดทุ่ง

พระอนุสาวนาจารย์ คือ พระสถาพร สทุธาธิโก วัดทุ่ง

ปัจจุบัน อยู่ที่วัดกลาง (พระแก้ว) ๕๗ หมู่ ๑๖ บ้านอากาศ อำเภออากาศอำนวย จังหวัด
สกลนคร

ตำแหน่ง รองเจ้าอาวาส , เลขานุการรองเจ้าคณะอำเภออากาศอำนวย, ครูพระสอนศีลธรรม
ในโรงเรียน, คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนบ้านอากาศ, กรรมการควบคุมห้องสอบ
นักธรรม ประจำหน่วยสอบประจำอำเภอ

การศึกษา เริ่มที่บ้านนอกเมื่อโตวัยได้ ๗ ขวบ ก็เข้าเรียนที่โรงเรียนบ้านอากาศ จนจบ
ชั้น ป.๖, เรียน ก.ศ.น.จบวุฒิเทียบ ม.๓, ความรู้ทางธรรม จบนักธรรม

ชั้น ตริ – โท – เอก, จบหลักสูตรประกาศนียบัตรการบริหารกิจการคณะสงฆ์ (ป.บส.) และกำลังศึกษา
ต่อระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยวิทยาเขตขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

ทำไมถึงมาศึกษาที่นี่ ซึ่งการที่กระผมได้มาศึกษาหาความรู้ที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น วัดธาตุ นี้ก็ได้คำแนะนำชักชวนจากเพื่อนๆ พระที่อำเภอเดียวกันเป็นรุ่นพี่ที่เรียนจบมาแล้ว บอกว่าการที่เราจะมาเรียนที่นี่คณะคณาจารย์ครูผู้บรรยายทุกท่านนั้นไม่ว่าจะเป็นพระเถระหรืออาจารย์ผู้เป็นโยม

ต่างมีความรู้ความสามารถ เป็นกันเองให้การช่วยเหลือในการเรียนการสอนต่อพระนิสิตทุกรูปถึงแม้ว่าที่จังหวัดสกลนคร (ห้องเรียนของ วิทยาเขตหนองคาย) จะเปิดการสอนระดับปริญญาเหมือนกันก็ตามแต่ก็เลือกมาเรียนที่ขอนแก่น

เมื่อมาศึกษาที่นี่แล้ว เมื่อกระผมได้เดินทางมาเรียนที่นี่แล้วก็ไม่ทำให้ผมผิดหวังได้รับความอนุเคราะห์ช่วยเหลือต่างๆจากพระเถระครูบาอาจารย์และเพื่อนพระนิสิตด้วยกันหลายต่อหลายรูปไม่ว่าจะเป็นสถานที่พักจำวัด เรื่องงาน หรือการศึกษาต่างๆ เป็นต้นซึ่งเพื่อนนิสิตทุกคน เห็นใจกระผมเป็นอย่างมาก ในเรื่องการมาเรียนที่ขอนแก่นนี้กลัวว่าผมจะลำบากเพราะว่ามีที่พำนักนั้นอยู่ไกลต่างจังหวัดมาจากจังหวัดสกลนคร ระยะทางจากวัดที่กระผมอยู่และมาที่วัดธาตุ ขอนแก่น มีระยะทางเกือบ ๓๐๐ กิโลเมตร นั่งรถโดยสารประจำทาง ตั้งแต่เช้าวันศุกร์ เวลา ๐๘.๓๐ น. มาถึงวัดธาตุ เวลา ๑๔.๐๐ น. นั่งรถประมาณ ๔ ชั่วโมงครึ่ง ตอนกลับจากขอนแก่นมาสกลนคร ก็ต้องกลับเช้าวันจันทร์เป็นอย่างนี้ทุกอาทิตย์ ซึ่งถือว่าลำบากไม่น้อยเหมือนกัน แต่เมื่อกระผมนึกถึงครั้งที่ยังอยากเรียนอยู่ตอนจบชั้นประถมเคย ขบอกพ่อแม่ว่า กระผมอยากเรียนหนังสือต่อท่านทั้งสองบอกกระผมว่า “ครอบครัวเรานั้นมีฐานะยากจนไม่มีเงินส่งเรียนหรอก ” คำตอบนั้น ก็ทำให้กระผมถึงกับน้ำตาไหลทั้งคืน แม้แต่พี่ชายพี่สาวทั้ง ๘ คน ก็จบแค่ชั้นประถมศึกษาแค่นั้น แต่ลึกๆแล้วท่านทั้งสอง

ก็คงอยากจะให้ผมได้เรียนเหมือนกันนั่นแหละ กระผมจึงตั้งปณิธานว่า “ถ้าชีวิตนี้ยังไม่สิ้นและยังมีแรงที่จะทำ และเป็นคนที่มีความค่าเป็นประโยชน์ต่อพ่อแม่ญาติพี่น้องและต่อคนในสังคมก็จะตั้งใจทำให้สำเร็จ” และสิ่งเหล่านี้และประสบการณ์ ก็เป็นแรงผลักดันให้ต่อสู้และบากบั่นมาจนถึงวันที่ผมมีโอกาสมาจนถึงทุกวันนี้

สิ่งที่จะลืมไม่ได้เลยตลอดชีวิต ถึงแม้ว่าปัจจุบันท่านทั้งสอง (พ่อแม่) จะจากไปแล้วผมก็ระลึกนึกถึงบุญคุณของท่านอยู่เสมอ และครูอุปัชฌาย์อาจารย์ที่ให้โอกาสและช่วยเหลือสนับสนุนในการศึกษาในครั้งนี้ ถือว่าท่านเป็นพ่อแม่คนที่สองเลยทีเดียว

อดีต นึกถึงคราใดขอบใจโชคชะตาอันคับแค้นที่มีส่วนปลุกปั้นชีวิตให้แข็งแกร่ง

ปัจจุบัน เป็นอย่างไรถึงจะดี มีอย่างไรถึงจะสวย ม้วยอย่างไรถึงจะสุข

อนาคต “กำหนดไม่ได้ ทายไม่ออก บอกไม่ถูก”

คติชีวิต “ยิ้มได้เมื่อภัยมา ไม่โศกกาเมื่อทุกข์มี” ชีวิตไม่สิ้นต้องเดินต่อไป

บทเรียนของชีวิต “เจ็บต้องจำ , ทุกต้องทน , จนต้องเจียม , รักงามต้องเสียม”

บทปลุกใจ อุปสรรคปัญหา เป็นที่มาแห่งความสำเร็จ

อื่น ๆ ที่ไม่ได้เขียนไว้ หมายความว่า “สงวน”

รู้สึกตัวว่ามีประโยชน์อยู่บ้าง ก็ตรงที่... พูดเป็น , เขียนได้ , สอนคนได้ คนที่สอนยากที่สุด คือ “ตัวเอง”

ภูมิ เว สารัฐพาน์ กตัญญูทเวทิตา

ความเป็นผู้รู้คุณและตอบสนองคุณผู้อื่น เป็นพื้นฐานของคนดี พุทธพจน์